

РАЗВИТИЕ НА РАЗУМА V /ДОГМАТИЧНИТЕ МАТРИЦИ/

Веселин Божиков
СФЕРА ИЛ

В настоящата публикация доразвиваме системата разум-реалност от информационна в енерго-информационна. За целта добавяме Реален Изпълнителен Спектър (РИЗ) и могограми към сензограмите и Реалния Информационен спектър (РИС). По-нататък изясняваме, че ограничеността на сетивния и моторния апарат, несъответствието помежду им и по отношение на РИС и РИЗ в съчетание със собствената ограниченост на разума, водят до качествено-количествена относителност. В следствие на това се наблюдава бъркане на качествени и количествени разлики, на производни и съставни, и дори на причини и следствия.

Оказва се, че в процеса на развитие на разума догматичността на представите е нещо съвсем нормално. Догматичността изразява динамичното несъответствие на мисловните матрици с реалната матрица в процеса на развитие. Даваме примери за бъркане на качествени и количествени разлики и съставни и производни. Изследваме конкуренцията, като двигател на развитието на разума и разглеждаме дуализма на човешката същност, изразяваща се в процесите на съществуване - осъществяване. В тази светлина изясняваме хомоцентризма и абстракцията. Накратко се спираме на догматичността в религиозното и научното развитие.

По-нататък разглеждаме реалността и разумът, като единство налагащо възприемането на разума, като производна-съставна на реалността. Вплитаме в системата разум-реалност културната и природната среда. В новия енерго-информационен модел <разум - културна среда - природна среда - реалност> се синхронизират баланса и развитието на всички производни-съставни.

В заключение виждаме бъдещето, като единство на развиващото се културно многообразие в условията на екологичен баланс. Нашето разбиране за устойчиво развитие започва от баланса на системата разум - реалност и завършва с развитието и.

В предишната статия изяснихме, че с развитието на разума си човекът постоянно усъвършенства про-сетивните и про-моторните апарати и така все повече опознава и осъзнава реалността и се осъществява в нея. Наблюдава се преодоляване на реалната ограниченост на сетивния и моторния апарат чрез развитието на разума и последващото усъвършенстване на просетивния и промоторния апарат, водещо до все по-непряка обратна връзка в системата разум-реалност.

Това развитие е възможно благодарение на обществото, в което се развива индивидът. Човекът възприема готовите мисловни матрици, наследени от предците и

ускорено изминава хилядолетния път на човешкото развитие. В този процес е неизбежно както възприемането, така и предаването на абстрактни представи, оставящи отворени обратни връзки в системата разум-реалност. Последните водят до формиране на виртуални мисловни матрици в ниво ВЯРА. Виртуалните матрици могат както да инициират развитието, така и да го ограничат.

Човекът се освобождава от собствената ограниченост чрез абстрахиране от нея. Това се проследява в две насоки. Първата е по отношение на ограничеността на сетивния и моторния апарат (спрямо реалността), а втората е по отношение на собствената ограниченост (на разума).

Нашата задача тук е да разкрием как едни и същи мисловни матрици на един етап водят до прогресивно развитие на разума, а на друг - ограничават прогресивното му развитие. (Виж "ЕВОЛЮЦИЯ НА ПРЕДСТАВИТЕ".)

Защо се наблюдава това? Какво го предопределя?

В началото малкият човек формира сетивния си базис от първични представи и по-висши мисловни матрици. Ние приехме, че себеопознаването и себеосъзнаването са първични и формират първите представи на индивида. Така се отключва развитието на разума и се формират нивата ОПОЗНАТО-НЕОСЪЗНАТО (СИМВОЛИ), ОПОЗНАТО-ОСЪЗНАТО (ПОЗНАНИЕ) и ОСЪЗНАТО-НЕОПОЗНАТО (ВЯРА). В основата на този процес стои пряката обратна връзка. Същевременно в мозъка на индивида нахлуват все повече сензограми, отразяващи околния свят (околната среда). Малкият човек постепенно разпознава себе си в тях и другите обекти на фона от НЕОПОЗНАТО-НЕОСЪЗНАТО. Сензограмите от различните канали се съотнасят към наличните представи на базата на общото между тях и така се формират нови представи и/или се доразвиват старите. Колкото повече стават представите, толкова повече обекти различава индивида. Същевременно той все повече опознава и осъзнава себе си.

Ограничеността на информационните канали по отношение на РИС води до ограничени сензограми, частично отразяваща реалността. Последните постъпили по различни информационни канали още на най-нисшо ниво се осъзнават, като качествено различни и формират вторичната представа за качество (качествена разлика).

Повторението на сходни качествени обособености във време-пространството води до формирането на сходни сензограми, които още на най-нисшо ниво формират вторичната представа за количество (количествена разлика).

Представите за количество по-нататък определят възможността за броене на обекти (качествени обособености) и измерването им посредством други обекти, а представите за качество позволяват обобщаване на качествено различна информация към един обект (качествена обособеност) от реалността и обобщаване на различни обекти на базата на качествено сходство. На тази база протича обобщаване на общото и формиране на все по-висши (абстрактни) мисловни матрици, при което преобладават процесите на осъзнаване.

Характерно за качествено-количествените съотнасяния между представите е, че онова което не може да се възприеме, като качествена разлика, се възприема, като количествена и обратното. Например, ако в една сензограма сме в състояние да определим десет обекта, от които два разпознаваме, а осем - не, явно е, че двата обекта за нас представляват ясни качествени обособености, а останалите са качествено неразличими и се възприемат само общо, като някакви други обекти. В същото време ако във въпросната сензограма има още множество обекти, които не можем изобщо да определим, като обекти последните ще бъдат отнесени към фона.

Така едни качествени обособености се различават качествено и количествено, други са качествено неразличими, но се определят количествено, а трети са изобщо неразличими и се отнасят към фона. В зависимост от наличните представи ние възприемаме различно количество качествени обособености.

С развитието на представите става възможно все по-доброто разпознаване на количествените и качествените разлики между обособеностите в една или различни сензограми, при все по-силно намаляване на полезната информация спрямо фона.

Макар и твърде сложни мисловните процеси могат реалистично да се систематизират на базата на информационния обмен. Този подход е видно, че води до резултати с висока екологична валидност.

Формираните чрез пряка обратна връзка първични представи образуват ядро от първични представи на индивида. Тези представи стоят в основата на последващото му развитие при все по-непряка, а в последствие и отворена обратна връзка в системата разум-реалност. Ядрото всъщност представлява опорна мрежа от мисловни матрици. Тази мрежа осигурява устойчивост на системата от мисловни матрици и стои в основата на по-нататъшното развитие на разума.

Когато си лапнете химикалката, това ви се струва несъзнателно, но е съвсем закономерно за протичащите мисловни процеси. Всъщност вие се опитвате да затворите някаква обратна връзка. Лапането на химикалката при възрастните е аналогично на лапането на пръста при малките индивиди. Това действие е акт на осъществяване, който отразява мисловните процеси при опита за затваряне на обратна връзка в системата разум-реалност.

Благодарение на затворените обратни връзки, ниво ПОЗНАНИЕ (ОПОЗНАТО-ОСЪЗНАТО) се разширява и представите на индивида съответстват все по-пълно на реалността в степен, определена от достигнатото ниво на развитие.

Знаем, че ще бъдем опонирани и дори отричани заради информационния подход по отношение на разума от много хора. Искат или не обаче те също могат да бъдат разглеждани, като информационни системи и на базата на информационния подход могат да бъдат анализирани и прогнозирани мисловните им процеси!

Сега нека фокусираме погледа си към системата разум-реалност. За да постигнем по-добро съответствие с реалността е нужно да въведем и Реален изпълнителен спектър (РИЗ). (Фиг. 5)

Реалния информационен спектър (РИС) обобщава информацията, която е възможно да достигне до разума от реалността, а Реалния изпълнителен спектър (РИЗ) обобщава всички разлики в реалността, които е възможно да бъдат предизвикани от разума. Необходимо е да въведем също и термина мотограми по подобие на сензограмите. Мотограмите са информационните потоци към различните органи, формираны посредством представи при процеси на осъществяване. Сензограмите и мотограмите са подпредствани (по-нисши) информационни структури, които осигуряват връзката на разума чрез сетивния и моторния апарат с реалността. (Фиг. 1)

Важно е да се разбере различието на двата спектъра на реалните възможности - информационни и изпълнителни. Разминаването е следствие от качественото несъответствие между информационните и изпълнителните канали на човека.

В спектрите РИС и РИЗ освен сетивния и моторния апарати се включват и всички възможни про-сетивни и про-моторни апарати. Благодарение на последните обратната връзка може да бъде все по-непряка и все по-отдалечена от естествения ареал на човека. (Фиг. 5)

РИС включва всички възможни информационни човешки достижения, а РИЗ

включва всички възможни изпълнителни (енергийни) достижения. РИС и РИЗ са енерго-информационния интерфейс в системата разум-реалност. Благодарение на това е възможно опознаването и осъзнаването на реалната матрица (реалността) от разума и осъществяването му в нея!

Разумът е в състояние да интерполира и екстраполира виртуални мисловни матрици, твърде силно несъответстващи на реалността. Определянето на мисловните матрици, като реалистични или нереалистични зависи от съответствието им с реалната матрица и се установява посредством РИС и РИЗ.

Реалността е единство, човекът - също.

Това налага за по-нататъшното ни разглеждане да се осъзнае, че човекът е производно-съставна на реалността! Системата разум-реалност е развиващо се динамично единство, а не статичен сбор! Ако в теориите работим само със съставни се откъсваме от развитието в реалността. Ако се опитаме да работим само с производни ще изпуснем единството на реалната матрица. (Фиг. 4)

Развивайки разумът си, човекът все повече опознава и осъзнава реалността и се осъществява в нея без да знае реалната си позиция в йерархията на вселената.

Развивайки се прогресивно, човекът не само осъзнава по-реалистично позицията си в реалната матрица, но и напредва в реалната йерархия.

Каква е реалната йерархия? Има ли такава изобщо?

Тук неизбежно навлизаме във философията - майката на науките.

Разбираемо е, че имаме реалност и разумен човек, който я опознава, осъзнава и се осъществява в нея.

Ограничеността на информационните и изпълнителните му канали пораждат нуждата от все по-непряка обратна връзка в системата. Развивайки разума си, човек създава все по-усъвършенствани про-сетивни и про-моторни апарати за затваряне на обратната връзка. Така си набавя все повече информация за реалността чрез Реалния информационен спектър посредством Реалния изпълнителен спектър. И в двете насоки (информационна и изпълнителна) той използва различни (обекти и системи) посредници.

За реалистичното опознаване и осъзнаване на реалността е нужно обектите и системите посредници да бъдат опознати-осъзнати от разума. В реалността пълното опознаване-осъзнаване е невъзможно и човекът използва сетивния, моторния, про-сетивния и про-моторния апарати, без да ги е опознал-осъзнал до онази степен, която да позволи обединяването на РИС и РИЗ. Ние не знаем напълно какво става по веригата <разум - РИЗ - обект (и) - РИС - разум>. (Фиг. 5)

На практика получавайки информация за реалността, в мозъка ни става нещо, после правим нещо друго по отношение на реалността, там става нещо съвсем друго, за което после получаваме някаква информация и т.н., без да сме напълно наясно какво всъщност става в различните елементи по веригата. Да се твърди, че изцяло знаем какво става в системата разум-реалност е нереалистично!

За съжаление в науката днес множество от теориите са затворени, т.е. спектрите РИС и РИЗ по същество са обединени. Това води до трудности в осъзнаването и грешки по отношение на качество и количество, съставни и производни и понякога дори по отношение на причините и следствията при последващото развитие на разума.

Според нас почти всички периоди на продължителен застой в развитието на човешкия разум са породени от неосъзнаването на качествени и количествени разлики, водещи до объркване на съставни и производни, от което могат да последват и причинно-следствени несъответствия с реалността!

Причините за това са ограничеността на сетивния и моторния ни апарат, тяхното взаимно несъответствие помежду им и по отношение на РИС и РИЗ, и собствената ограниченост на разума ни.

По същество всяка нова мисловна матрица попада под тези ограничения. Това обуславя нейната догматичност към определен бъдещ момент при последващото прогресивно развитие. Самата догматичност може да се определи, като степен на динамично (развитийно) несъответствие на мисловната матрица с реалността. Догматичността се проявява в процеса на развитие на разума в степента, в която мисловната матрица не съответства на реалната матрица. Последното се установява чрез РИС и РИЗ.

Ако това се осъзнава застоят ще бъде относително кратък, а регресът - избегнат, ако ли не - ще имаме дълго зацикляне в достигнатите реални качествени нива и евентуален регрес. Това рано или късно довежда до гранични факти, необхванати от матрицата. Колкото повече са тези факти, толкова повече фундаментът на матрицата става нестабилен, тъй като последният е по същество сетивен базис. Така развитието води до формиране на нов сетивен базис от нисши матрици, на чиято основа ще стъпи следващата по-обобщена и по-реалистична мисловна матрица.

Дали тя отново ще бъде догматична?

Новата матрица няма да бъде догматична само до степента на съответствие с реалната матрица. Нормално е при по-нататъшното прогресивно развитие да дойде момент, когато тази мисловна матрица ще възпира прогресивното развитие на разума. Тогава трябва да се внимава с фактите извън матрицата и да се търси в тях основата на бъдещата.

Ето защо новите по-реалистични мисловни матрици са рожба на реформатори, но по-късно същите матрици вече спъват развитието на разума и се защитават от догматици.

Въпросите, свързани с Реалния информационен спектър и Реалния изпълнителен спектър са относими към всички науки и останалите знания.

Въпросите, свързани със собствената ни ограниченост, са пряко относими към настоящата разработка. Преди обаче да преминем към последните, нека дадем примери за качествено различни нива в реалността.

Всеки от нас качествено различава газовете, течностите и твърдите тела, различните представители на флората и фауната и накрая човека, като качествено различно ниво на развитие на разума. (Фиг. 3)

Защо тези качествени нива от реалността се приемат за безспорни?

Защото ние сме в състояние пряко да получаваме информация за съответните качествени обособености чрез сетивата си и сме в състояние пряко да им влияем чрез моторния си апарат.

Качествено се различават и квантовото от атомното ниво, атомното от молекулното и т.н., но те са по-спорни тъй, като не сме в състояние пряко чрез сетивата си да получаваме информация за качествените обособености в тях и съответно пряко да им влияем чрез моторния си апарат.

В качествените нива е възможно наличието на поднива, също може те да са само част от някакво друго качествено ниво и пр. Налице е качествена относителност, която определя количествена относителност. В зависимост от степента на нашето развитие ние сме в състояние да опознаем и осъзнаем различно количество качествени обособености от реалността. В процеса на прогресивно развитие ние сме в състояние да опознаваме и осъзнаваме все повече качествени обособености от

реалността, които обобщаваме в йерархична система.

Надяваме се да стана ясно, че качествено-количествената относителност на нашите представи е предопределена от ограничеността на сетивния и моторния ни апарат и собствената ограниченост на разума ни.

За да изясним по-добре проблематиката относно догматичността на мисловните матрици се налага да дадем примери за грешки при определяне на качествени и количествени разлики и бъркане на съставни и производни.

Всички ние сме наясно, че във въоръжените сили има строга йерархия. Най-отгоре е главнокомандващия, по-долу е генералния щаб, съставен от командващите различните родове въоръжени сили, по-долу е всеки командващ различен род въоръжена сила, по-долу е щабът на командването на съответния род войска и т.н. до войника. Той стои най-ниско в йерархията, като самостоятелна бойна единица в основата на военната система. Това е съвсем-опростената матрицата на въоръжените сили.

Представете си какво несъответствие с реалността ще е налице, ако объркаме йерархията на родовете въоръжени сили. Например, ако объркаме артилерията с пехотата. Това безспорно ще е качествена грешка (качествено несъответствие с реалността).

Сега си представете какво несъответствие с реалността ще се получи, ако объркаме взвода с ротата. Налице ще е количествена грешка (количествено несъответствие с реалността).

Ами ако сме объркали не само взвода с ротата, но същевременно и артилерията с пехотата? Налице ще са качествени и количествени несъответствия с реалността.

Това са силно опростени примери за грешки относно йерархията на количествените и качествените нива.

Сега си представете какво ще стане, ако вземем един войник и без необходимото развитие на знанията и уменията му го поставим начело на рода войска. Това е пример за грешка на производни и съставни. Командващия на рода войска е производна-съставна на военната система. Механичната замяна на тази производна-съставна с друга много по-нисша е фатална.

Сега си представете, че е изобретено нов вид оръжие, способстващо формирането на нов род войска. Това ще доведе до преподредба в йерархията на родовете войски и промяна на естеството на военната система и на самата война.

Сега си представете, че е изобретена нов вид бойна единица - някакъв киборг, който да замести войника, като базово бойно звено. Войникът вече ще бъде повисоко в йерархията и ще контролира подчинените киборги. Това ще доведе до преподредбата първо в по-нисшите матрици на родовете войски, а после и в повисшата йерархия на военната система.

Този пример съчетава йерархията на качествените и количествените нива и развитието на разума, водещо не само до усвояване на наличните знания и умения променящи качествено производните-съставни, но и до откриването на нови оръжия и бойни единици, налагащи пренареждането на матрицата.

Ако се върнем назад във времето, ще видим намаляването на обхвата на оръжията от космоса до непосредственото обкръжение на война и примитивизиране на естеството им от психотронното до камъните и дърветата.

Ако главнокомандващият не осъзнава наличните бойни средства и методи, и не познава историческото им развитие не би се справил успешно с противника. Неизбежно стигнахме и до противника. Той не спи, а постоянно усъвършенства бойните си средства и методи и разработва оръжия и бойни единици на бъдещето.

Противниците са в постоянна конкуренция. Онзи, който не се развива, бива побеждаван и контролиран. Явно точно конкуренцията е онова, което води до ускорено развитие и по-бързото осъзнаване на догматичността на наследените мисловни матрици.

Всички знаем как военните с щедра ръка финансират всевъзможни нови разработки достигащи отвъд пределите на съвременната наука. Те не се спират нито от догмите на религията, нито от законите на съвременните научни теории. Те прекрасно знаят, че всяко теоретично правило е в главите на хората, а изключенията му са онази част от реалността, която често предопределя бъдещето господство.

Неизбежно стигнахме и до господството. Човекът е ръководен от стремежа към доминиране над заобикалящата го свят и себеподобните. Този стремеж предопределя и развитието на разума ни.

Сега нека отправим поглед отново към религиите и науката. Защо в тези сфери от системата на човешкото знание догмите за дълго време спират прогресивното развитие? Отговорът отново е в конкуренцията, но този път в нейната липса. И религията и науката са системи с ограничен кръг дейци, силно профилирани от наследените мисловни матрици.

Догматичните матрици винаги са висши представи в ниво ВЯРА (ОСЪЗНАТО-НЕОПОЗНАТО).

Когато казваме “не може да бъде” ние сме ограничени от вярата си в нещо! Ако не сме бихме казали “нека проверим” или “времето ще покаже”.

Вече разгледахме (виж “ЕВОЛЮЦИЯ НА ПРЕДСТАВИТЕ”) характерното ограничаване на паралелността на мисловните процеси по отношение на представите от ниво ВЯРА и отхвърлянето на противоречащите им представи.

За науката, както и за религията е характерно пренебрегването и манипулирането на историческото развитие (конкурентните мисловни матрици) в полза на господстващата догматична матрица. Това води до изкривяване на по-нисшите представи чрез принудителното им профилиране от рамката на господстващата догматична матрица.

Научната общност както и религиозната е склонна към затваряне в кръга на изповядващите господстващата матрица. Така инакомислещите постепенно се оказват извън общността. Когато отхвърлените заради убежденията си формират своя общност се заражда адекватна конкуренция. Конкуренцията задвижва и стимулира развитието на по-реалистичната мисловна матрица.

Най-силно профилираните (ортодоксалите) умират с вярата си в старата догматична матрица. Отворените към развитие дейци приемат новата по-реалистична мисловна матрица и се захващат с изграждането, разширяването и систематизирането на нейния базис от по-нисши матрици.

Основното развойно поле на религията е ниво ВЯРА (ОСЪЗНАТО-НЕОПОЗНАТО), а на науката - ниво ПОЗНАНИЕ (ОПОЗНАТО-ОСЪЗНАТО). По-нисшите представи от ниво СИМВОЛИ (ОСЪЗНАТО-НЕОПОЗНАТО) се явяват базис на всички по-висши матрици.

Вече разгледахме еволюцията на човешките представи и системата на човешкото знание. След ерата на религията идва ерата на науката. Липсата на взаимодействие в системата на човешкото знание <религия - наука - окултизъм> довежда до появата на актуалните днес нови науки.

Мнозина приемат, че взаимодействието в системата на човешкото знание е вече налице. Ние сме съгласни с тях, тъй като формирането на настоящата мисловна матрица при други условия би било изключително трудно.

Белег на днешното развитие е внушителния сетивен базис от нисши матрици, необхванати от реалистични по-висши матрици. Всички изпитваме нуждата от обобщаване в науките и между науките, но това никак не е лесно. Прогресивното развитие днес все по-силно е ограничавано от собствената ни ограниченост, формирана в голяма степен от наследените мисловни матрици.

От друга страна, собствената ограниченост на разума е закономерна. Тя е породена от отключващите развитието ни представи за самите себе си. Поради това този проблем нарекохме хомоцентризъм. Пряко негово следствие е трудността да осъзнаем реалното си място в йерархията на реалността дори при наличие на нужните факти (информация).

Мозъкът е така устроен, че се старее да балансира опознаването и осъзнаването. Процесите са насочени от човека към микро и макро космоса. Хомоцентризмът зависи от достигнатото ниво на развитие на разума в системата разум-реалност и от самият разум.

Разумът преодолява хомоцентризмът чрез абстракцията. Последната е най-силна при най-висшите представи. Откъсването на мисловните процеси от себе си е бавен и труден процес. Най-висшите човешки представи постепенно са достигнали до свръхабстракцията за АБСОЛЮТНИЯ ВСЕВИШЕН (виж "ЕВОЛЮЦИЯ НА ПРЕДСТАВИТЕ").

Подобно развитие се наблюдава и в науката. Откъсвайки мислите си от непосредственото си обкръжение човекът осъзнава геоцентризма, като по-реалистичен, по-късно откъсвайки се от геоцентризма човекът достига до хелиоцентризма, сетне откъсвайки се от него достига до представите за галактиките и т.н. до днешната представа за вселената.

Подобно е развитието на представите и относно микрокосмоса. След като осъзнава наличието на съставни, човекът все по-силно навлиза в дебрите на микрокосмоса, достигайки до представата за субатомните частици, а напоследък и за квантите.

Навлизането в микрокосмоса и макрокосмоса е невъзможно без абстракцията.

От друга страна, представите от ниво ВЯРА са един вид таван за развитието на разума ни.

Както разгледахме в ерата на религиите, човекът е достигнал до свръхабстрактната представа за Всевишния. Последната обаче и днес все още е ограничена от тавана на всевъзможните догми, наследени в процеса на религиозното развитие.

Представата за абсолютния Всевишен е изкривена от догматичния таван формиран от разнообразните наследени догматични матрици. Това е следствие от дуализма съществуване - осъществяване (съхраняване-развитие) на човешката същност. Тази дуалистична същност се проявява и в хомоцентризма и абстракцията.

В ерата на науката съвсем закономерно учените биват атеистично настроени, а онези които вярват в бога вярата им обикновено се изчерпва с представата за Всевишния. Също закономерно много учени изследват окултизма. Развойното поле на окултизма е нивото опознато-неосъзнато, но той формира своеобразна обобщена система от всичко неясно и тайнствено. В тази светлина такова взаимодействие развива системата на човешкото знание.

Естеството на процесите на опознаване и осъзнаване води до наблюдаваното в съвременната наука силно роене и вътренаучно обособяване на отделни дисциплини. Тези процеси бележат достигането и овладяването на нови качествени нива от реалността.

Наследеното от философията разделяне на науките на естествени и обществени започва да се преодолява. Налице са все по-сериозни опити за обобщаването им от общите и граничните науки в едно цяло. За съжаление процесът на обединение е труден, а ревността на учените от отделните науки и дори от отделните дисциплини в една наука води до допълнителни проблеми за прогресивното развитие.

Тук абстракцията отново е основната движеща сила на прогресивното развитие. Чрез абстрахиране от тясното поле на определена наука или дисциплина става възможно да се види общото и да се обобщи то в единно цяло. Чрез абстракцията човек преодолява не само ограничеността на сетивния и моторния си апарат, но и собствената си ограниченост. Откъсвайки мислите си все повече от себе си, човек превъзмогва хомоцентризма и успява да осъзнае по-пълно и обхватно известните факти за реалността. Ако обаче абстрахирането не е балансирано със затваряне на обратните връзки в системата разум-реалност то може да доведе до откъсване от реалността! Абстракцията дава свобода на мисловните процеси, както към неопознатото-неосъзнато от реалността така и към неопознаваемото и неосъществимото извън реалната матрица! (Фиг. 2)

В светлината на изложеното до тук можем да заключим, че в един момент назад във времето биологичното развитие постепенно е преминало в психично, а психичното еволюира в ново качествено ниво - разумен човек.

Човекът постепенно се развива, опознава и осъзнава реалността и се осъществява в нея. Първоначално се формирала системата на човешкото знание <религия-окултизъм>. След време на нейна база възникнала философията, като междинно равновесно звено. Още в ерата на религията философията дала началото на днешните науки. Последните се развиват и разоряват. В ерата на науката човечеството бележи периоди на невиджано бурно прогресивно развитие. Научните теории на свой ред завладяват разума на човечеството и все повече откъсват науката от другите сфери на човешкото знание, което нарушава информационния обмен. Нарушеното взаимодействие в системата на човешкото знание поражда появата на новите науки. В един момент Томас Кун успява да проследи и аргументира периодите на бурно прогресивно развитие на разума, като научни революции. Последните не само реално променят живота ни, а чрез пренаписването на учебниците променят базата от наследени мисловни матрици на бъдните поколения.

Ясно е, че тези мисловни матрици ще бъдат догматични в онази степен, в която не съответстват на реалната матрица. Това несъответствие неизбежно просветлява и блесва в определен бъдещ момент на прогресивното развитие.

Човешкото развитие е част от развитието на самата реалност. С прибавянето на РИЗ информационната система разум-реалност се доразвива в енерго-информационна. Така системата синхронно включва възприеманите от всички ни културна и природна среда <разум - културна среда - природна среда - реалност>. В този енерго-информационен модел са синхронизирани съществуването и осъществяването (съхраняването и развитието). Разумът се развива в условията на културната среда, заедно те взаимно се обуславят, развили са се и се развиват в условията на природната среда, и в крайна сметка всичките заедно са производни-съставни на развиващата се реалност.

Неизбежно развитието променя реалността. В тази светлина развитието на разума закономерно води до развитие на реалността. Развитието обаче може да бъде прогресивно и регресивно.

При прогресивното развитие разумът се освобождава от своята ограниченост,

опознавайки и осъзнавайки реалността. Той се осъществява в нея променяйки я така, че да осигури и способства бъдещото развитие на разума.

При регресивното развитие най-вече поради хомоцентризма разумът се развива неустойчиво в системата разум-реалност и застрашава бъдещото развитие на разума. При силен регрес е възможно да бъде застрашено дори самото съществуване на разума.

Ние смятаме, че човешкото развитие като цяло е прогресивно. Неизбежно в това развитие човекът все по-добре осъзнава себе си и ролята си в реалността.

Малцина са онези, които днес не осъзнават екологичните проблеми причинени от индустриалната епоха на човешкото развитие.

В днешната информационна епоха съвсем закономерно все по-пълно осъзнаваме догматичността на индустриалната. Бурното индустриално развитие от близкото минало все повече отстъпва място на информационното развитие.

В условията на информационното общество от изключително значение е осъзнаването на мисловните матрици и тяхната реална сила.

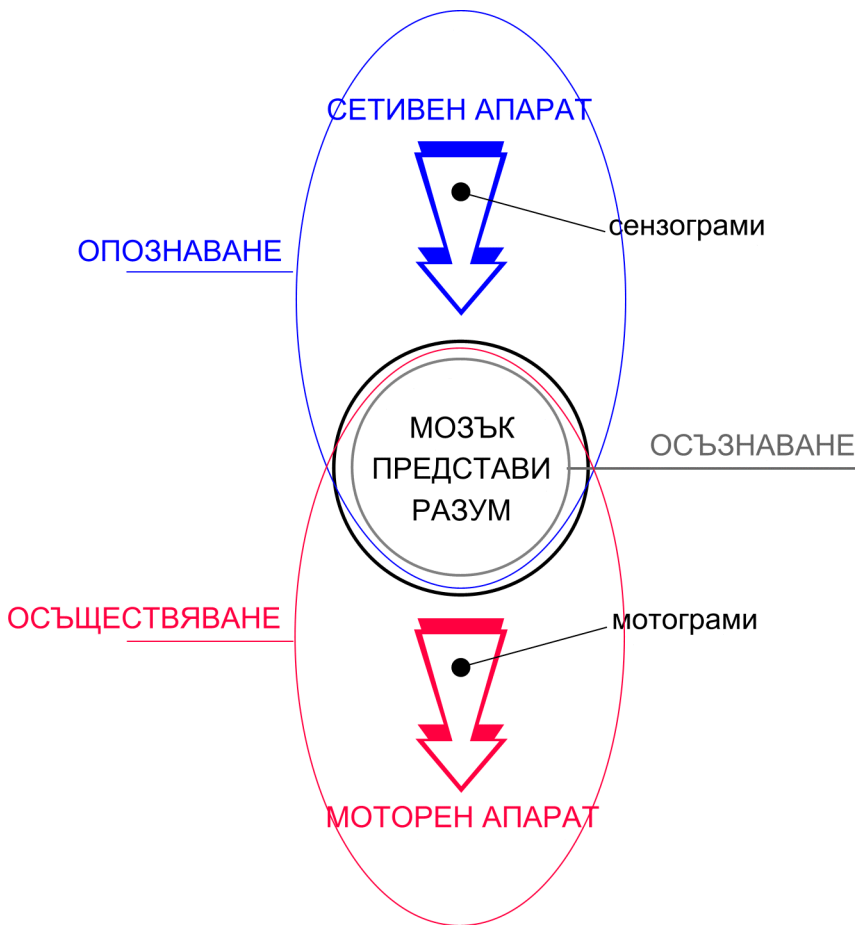
Сега както никога досега догматичните матрици са подложени на многопосочна информационна атака и деструкция. Различните култури все повече си взаимодействат, а информационният обмен вече се приема за глобален.

В информационното общество своето място намират всички човешки знания. Всички те имат право не само на съществуване, но и на развитие. Ние виждаме бъдещето, като единство на развиващото се културно многообразие в условията на екологичен баланс. Нашето разбиране за устойчиво развитие започва от баланса на системата разум - реалност и завършва с развитието и.

В тази светлина в един бъдещ момент развитието на разума ще бъде смисълът на нашето съществуване и осъществяване.

Настоящата разработка идва да подпомогне и улесни осъзнаването на всичко това.

Накрая трябва да напомним, че догматичността на мисловните матрици в процеса на развитието на разума е неизбежна и следва да се търси и тук. В крайна сметка това е само една мисловна матрица за догматичните матрици.



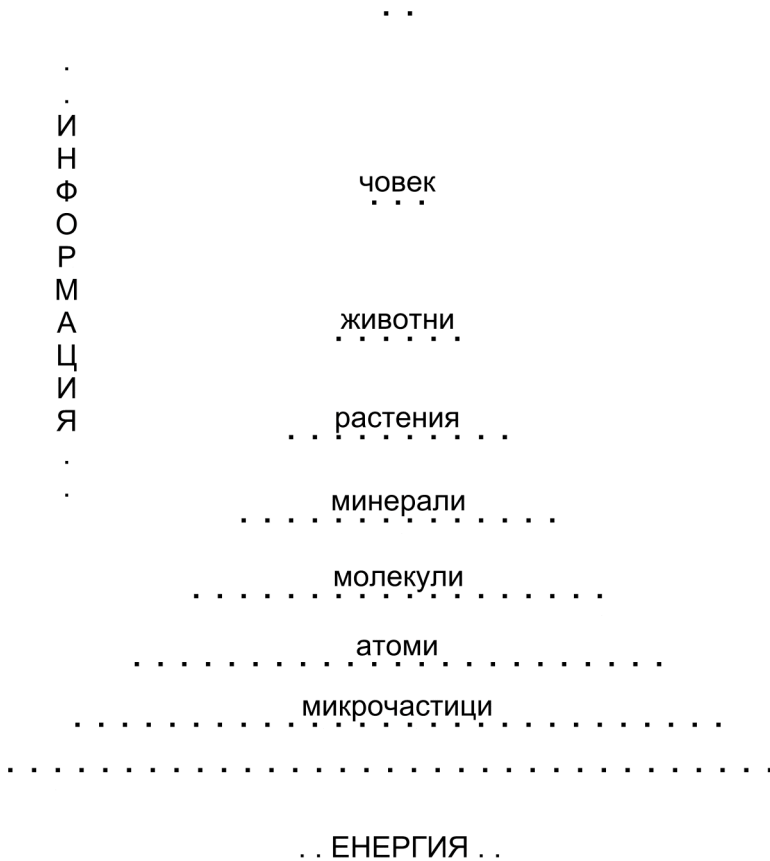
Енерго-Информационен Обмен

фиг. 1



Реална матрица и Виртуални матрици

фиг. 2



Енерго-Информационни - Качествени нива

фиг. 3



Съставни и Производни

фиг. 4



РАЗУМ - РИЗ - ОБЕКТ - РИС - РАЗУМ
 фиг. 5